

De tevreden lach van Adriaan Doets

De zon scheen, er was champagne, er waren meer dan honderd genodigden, op het terras straalde de fameuze Loosdrechter Adriaan Doets, een goedkeurend oog van ex burgemeester Don Bijl gleed door het huis, er klonk een blijde toespraak van loco-burgemeester Theo Reijn, er werd een fraaie boom geplant, en in het terechte middelpunt van dit alles, Nico Ockhuisen liet het gelaten over zich heenkomen. Trots?

Zonder enige twijfel en dat mag dan ook, het landgoed Eikenrode, speelbal van de aangrenzende buurt en de lokale politiek, ligt er eindelijk schitterend bij. Een nieuwe bestemming als zorginstelling, een totaal gerenoveerd park wie had dat ooit kunnen denken.

Indianenverhalen, verdachtmakingen, roddel en achterklap het ging er allemaal aan vooraf, maar daar was zaterdagmiddag bij de officiële openstelling geen plek voor. Het is bekend dat Nico Ockhuisen in Loosdrecht een controversiële figuur is, maar voor mij mag hij sinds zaterdag best lekker zo lang mogelijk controversieel blijven.

Hij heeft zich nooit laten afschrikken door de aan Eikenrode grenzende buurt, die zo'n beetje alles uit de kast haalde om hem de voet dwars te zetten. Die dacht, om de woorden van Theo Reijn ongeveer te citeren, "dat het park en onderdeel van hun achtertuin was". Overigens liet de buurt het afweten op deze feestelijke middag, net als het overgrote deel van de raadsleden. Er had toch minstens wel een vlag uitgehangen mogen worden.

Het grote huis is al volledig vernieuwd, het koetshuis, nu nog een ruïne, zal spoedig onder handen worden genomen. Er is een gefortuneerde doelgroep in Nederland die zich wonen en verzorgen in een omgeving als Eikenrode kan veroorloven. Daar hoeft niemand aan te twijfelen.

Maar voor Wijdmeren, voor Loosdrecht in het bijzonder, geldt vooral dat een cultureel erfgoed bewaard is gebleven. Buitenplaats, park, zorginstelling, de aanhouder heeft gewonnen. De tevreden lach van Adriaan Doets zegt genoeg.

Putter